

system paa Hesteavl. Men jeg troer ikke, at man kan gjøre Regning paa, at det, endog i det heldigste Tilfælde, vil kunne udrette Mere, end hvad den ærede Drdsfører allerede har nævnt, nemlig dette: at fjerne som Tillægsdyr det Sletteste af, hvad Landhæsteavlens selv frembringer. Der skal idetmindste ganske anderledes høje Præmier til end de, som vi kjende her i Landet, forat Nogen skulde kunne falde paa at sætte sig til Opgave; enten ved Indkjøb hos Fremmede eller ved selv med betydelige Opofferelser at opdrætte, at søge at tilvejebringe udmærkede Dyr. Dertil ere vore Præmier, som sagt, nieget for lave. Jeg erkjender, at de gjøre deres Nytte, idet de bidrage væsentlig til gjennem de foretagne Mønstringer at fjerne de slette Tillægsdyr og sætte dem i Skammekrogen og at advare Opdrættterne imod at bruge dem; men, trods at jeg altsaa mener, at man bør fastholde Præmiesystemet, saa troer jeg dog ikke, at man kan gjøre Regning paa, at Landhæsteavlens blot derigjennem vil kunne høves til et høiere Trin. Naar man vil sætte sig dette til Formaal, saa troer jeg, at det vil være uundgaeligt at søge at bringe ædlere Blod ind i Avlen. Og, naar da Spørgsmaalet bliver om, hvor man skal hente dette ædlere Blod fra, saa antager jeg ikke, at man vil kunne være i Tvivl om, at det vil være baade billigere og fremfor Alt sikkrere selv at opdrætte det, end det vilde være at hente det fra Udlandet. Vi have jo allerede nu omtrent 40 Aars Erfaring med Hensyn til, hvorvidt den meest anerkjendte ædle Race i Europa, nemlig den engelske Fuldblodsrace, er istand til at indvirke varig forædlende paa vor Landhest; det er nemlig vel nu omtrent 40 Aar siden, at man begyndte at indføre engelsk Fuldblod her i Landet. Jeg tør dristig opfordre de ærede Medlemmer af Thinget, der have haft Vælgthed til at gjøre sig bekendte med Hæsteavlens i de forskjellige Dele af Landet, til at paavise Spor — jeg mener ikke af heldige Virkninger af Krydsninger af engelsk Blod med danske Landheste, thi jeg erkjender villig, at man meget hyppig har opdrættet særdeles gode Brugsheste ved Krydsning af engelsk Fuldblod og den danske Landhest — men af en varig og god

Indvirkning paa vor Landhest fra det engelske Fuldblod. En saadan varig Indvirkning har det engelske Fuldblod ikke havt og ganske naturligt ikke kunnet have i Løbet af de nævnte 30—40 Aar, i hvilke man atter og atter har forsøgt at indpode den engelske Hests Blod i vor Landrace. Ingenlunde heldigere har vistnok Forsøget med den engelske grovere Hest vist sig. Ved Loven af 1852 blev det jo bestemt, at Hæsteavlens her i Landet skulde støttes deels ved Stamstutteriet i Frederiksborg og deels ved et Landstutteri, og det et Landstutteri af en for vore Forhold og efter vore Villkaar retanseelig Styrke, nemlig med 40 Stykker Hingste, samt at disse Hingste skulde, dog rigtignok kun i de første 6 Aar, hovedsagelig være af den engelske Coach-horse Race. Der blev der efter, som bekendt, ogsaa gjort Indkjøb i England af denne Art af Heste, som her gil under Navn af Yorkshires Heste. Men jeg troer at kunne paastaa, at man meget hurtigt kom til det Resultat, at den første Krydsning af disse grovere engelske Heste med vor Landhest gav et endnu slettere Resultat end dennes Krydsning med den engelske Fuldblodshest, og at der aldeles ikke kunde være Spørgsmaal om en vedvarende Indflydelse af den til Forbedring af vor Landhest. Ved Loven af 31te Marts 1852 var man iøvrigt saa forsigtig, at man for det Første begrænsede den nævnte Coach-horse Races Indflydelse til 6 Aar, samt at man endvidere optog en Bestemmelse om, at Landstutteriet for Fremtiden saavidt mulig skulde rekruteres ved Indkjøb her i Landet og ved Remontering fra Frederiksborg Stutteri. Denne sidste Bestemmelse er dog ikke kommen til Anvendelse i nogen synderlig stor Maalestok, da Landstutteriet allerede blev ophævet 10 Aar efter, at det var blevet anlagt. Alene disse 10 Aar havde været tilstrækkelige til at bringe til det Resultat, at man kunde opgive at søge vor Landrace forbedret gjennem et Landstutteri, væsentlig grundet paa fremmed Blod. Jeg troer altsaa at kunne sige, at vi have en rundelig Erfaring om, hvor lidet frugtbringende det har været for vor Landrace, at man har søgt Materialet til dens Forbedring i Udlandet. Ved Loven af 23de Januar 1862 kom man endelig til det i mine Tanker